

A besorolási adatok egységesítése Fogalmak tisztázása és terminológiai javaslat

“Authority control”, “authority data”, “authority record”, “authority file”, “authority work”, “authority system” – mind gyakori kifejezések az angol nyelvű könyvtári/szaktájékoztató irodalomban (pl. [1, 2]). A felsorolt kifejezések értelmezésének zavarossága és magyar megfelelőjük hiánya már ezért is nehézségeket okoz a szakmai gyakorlatban. Ennél nagyobb jelentőségű azonban, hogy – miközben az authority control (egyelőre hadd használjam az angol terminust) jelentősége (a kezdeti várakozásokkal szemben) a számítógépes feldolgozás megjelenésével nem csökken, hanem növekszik – a hazai szakmai közismeret meglehetősen bizonytalan e területen.

Az alábbiakban – anélkül, hogy valami újat fedeznék fel – arra teszek kísérletet, hogy

- ▶ tisztázzam a fogalmakat,
- ▶ javaslatot tegyek a kérdéskör fogalmait tükröző magyar kifejezésekre és
- ▶ röviden szóljak az authority control alkalmazási változatairól és szükségességéről.

Az authority control fogalma

Az összetett kifejezés alkotóinak (authority, ill. control) elemzése aligha vezet célhoz, ha a fogalom lényegét kutatjuk. Pontosabban, annyit jó előre tisztázhatunk, hogy valamiféle szabályozásról, vagy szabályozott folyamatról, eljárásról van szó; nincs kétség aziránt, hogy a (még az angol szavak “szokásos” természetéhez képest is) nem kevés értelmű “control” főnév itt a szabályozás értelmében használatos. Abban azonban már az értő szótárhasználat sem sokat segít, hogy mit jelent ebben a szóösszetételben az “authority”, vagyis a “speciális” – esetleg átruházott – hatalom, vagy befolyás, vagy bizonyító erő, vagy perdöntő ítéletűnek elfogadott személyiség, amelyek a leggyakoribb értelmezések, forduljunk akár a “nagy Oxford”-hoz, akár az American Heritage Dictionaryhoz, vagy akár Roget híres-neves tezaurszához. Még leginkább az utóbbi egyik értelmezése segít, legyen az bármilyen tautologikus (önmagával magyarázó). E szerint az “authority” – “an authoritative statement or decision that maybe taken as a precedent”, vagyis “egy olyan »autoritativ« kijelentés vagy döntés, amely precedensként (hivatkozási alapként, hiteles előzményként; magyarázat és kiemelés – V. E.) szolgálhat”. Nem az segít, hogy az “authority”-t az “authoritative”-val magyarázza, hanem az, hogy a későbbiekre ható, azt meghatározó előzményként állítja be ezt az “autoritativ” valamit.

Mielőtt továbbmennénk, gondolom szűkíteniünk kell a fogalommeghatározás szövegkörnyezetét, hiszen nyilvánvaló, hogy az az authority control, amelynek fogalmát meg akarjuk határozni szűkebb

területen, az információkereső rendszerek, sőt – eredetileg – azon belül is a könyvtári katalógusok szövegkörnyezetében felmerülő fogalom.

Ebből következően, ha egyszer elfogadjuk azt az axiómát, hogy az authority control a könyvtári katalógusokban és más információtárakban tárolt információk eredményes keresését (vitatható, de elterjedt szóhasználat szerint: visszakeresését) hivatott elősegíteni, akkor fogalmának meghatározásához közelebb visz e rendszerek funkcióinak vizsgálata.

Kondor Imréné egy – gyakorlati célokra készült – tanulmányában [3] több forrást idéz a könyvtári katalógusok funkciójának meghatározásáról. A legbővebb és – bármilyen különös – a számunkra a legkorszerűbb megfogalmazás a legrégebb, C. A. Cutteré, amely szerint: a katalógus tegye lehetővé a visszakeresést szerző, cím és tárgy szerint; a katalógus tükrözze, hogy egy könyvtár milyen dokumentumokat birtokol egy adott szerzőtől, egy adott szakterületen, egy meghatározott irodalomtípusból.

Későbbi meghatározások – így pl. az 1961-es párizsi katalógizálási konferencián kidolgozott “Alapelvek” e meghatározást a leíró katalógusra szűkítik, nem törődnek többé a tárgykörrel vagy a dokumentumtípusokkal. Ugyanakkor tisztázzák, hogy nemcsak egy meghatározott könyvet és egy szerző művét, hanem egy mű kiadásait is megkereshetővé kell tennie a katalógusnak.

Közelebb kerülve tehát az authority control által előmozdítandó funkciókhoz, egy pillanatra fel kell idéznünk, hogy az információkereső rendszerek általában milyen keresési ismérveket, hozzáférési pontokat alkalmaznak. Gondoljunk először a könyvtári leíró katalógustól leginkább “elrugaszkodó” esetre, a tárgykör (téma, tartalom) szerinti információkeresésre. Közismert, hogy az erre szolgáló rendszerek két véglet között mozognak (vagy éppen azokat kombinálják). Az egyik véglet az, hogy a természetes nyelv használatára, a dokumentum vagy dokumentumleírás “szűz”, “preparálatlan”, vagy csak “egy kicsit érintett”, némi terminológiai egységesítésnek alávetett szövegében keresőszótárak nélküli,

„szabad szövegszavas” információkeresést végeznek. A másik véglet az, hogy szabályozott (kontrollált) szótárakat, különféle belső összefüggésrendszerrel bíró fogalmi/terminológiai rendszereket (osztályozó-rendszereket, tezaszuszokat, tárgyszójegyzékeket) alkalmaznak a tárolt információk (dokumentumok) és a keresőkérdések leírására. E második megoldás célja az, hogy

„ugyanazt” mindig ugyanúgy hívják,

tehát szükségképpen mindig azonosan nevezzék meg a tár aktív (kereső) részében és a kérdésben, és így az összehasonlítás (a keresés) minél teljesebb és minél pontosabb eredményt hozzon.

Ez a bizonyos „ugyanazt mindig ugyanúgy hívják” az authority control lényege. Aligha szorul bizonyításra, hogy ezt könnyebb – bár, aki csinálta, tudja, hogy nem is olyan könnyű – elérni a leíró (rossz nevén „szerzői betűrendes”, még rosszabb nevén „betűrendes”) katalógusok esetében, mint a különféle jellegű – köztük tárgyi, tartalmi – ismérvekkel működő más információkereső rendszerekben. Az is világos, hogy az „ugyanazt mindig ugyanúgy hívják” sokkal határozottabb követelmény a leíró katalógus esetében, mint egyébként. E katalógusban ugyanis a tipikus hozzáférési elemek, személyek nevei, testületek nevei, dokumentumcímek, esetleg helynevek, időpontok és azonosító számok. Ahhoz, hogy ezek esetében „ugyanazt mindig ugyanúgy hívják”, csak két problémával kell megküzdeni, amelyek nagymértékben hasonlítanak a tárgykör szerinti keresés homonima- és szinonima-problémájához: el kell háritani azt a „veszélyt”, hogy a rendszerben több személyt, testületet, helyet stb. ugyanúgy hívunk, és azt, hogy ugyanazt a személyt, testületet, helyet stb. (egy időben vagy különböző időszakokban) eltérően nevezzük meg, akár ugyanazon a nyelven, vagy – szükségképpen – különböző nyelveken. Ez az „elhárítás” az authority control funkciója.

A megoldás: olyan információleíró információkat (dokumentumokat leíró adatokat) kell találni, amelyek ha eltérő jelentésűek, mindig eltérő alakúak, ill. amelyek ha azonos jelentésűek, mindig azonos alakúak. Az így „manipulált” adatokat – joggal, bár nem teljes értékű megnevezéssel – *egységes, vagy egységesített* adatoknak nevezzük a hazai könyvtári gyakorlatban. Mivel pedig nem általában adatokról, hanem *keresési*, tehát katalógusok, vagy – tetszés szerint rendezett adattárak (fájlok) esetében – *besorolási* adatokról van szó, egységesített besorolási adatokról szoktunk beszélni.

E „háttérből” kiindulva Kondor Imréné idézett tanulmányában [3] a következőképpen értelmezi az authority control-t:

authority control – a katalógizálásnak a besorolási adatokkal kapcsolatos tevékenysége.

Ez a – gyakorlati célokra igen jól használható – értelmezés kissé túlságosan bő, ui. a katalógizálás mást is „csinál” a besorolási adatokkal, így pl. meghatározza az egy-egy dokumentumhoz alkalmazandó besorolási adatokat, másfelől meg túlságosan szűk,

ui. – mint arról szó volt – az authority control nem kizárólagosan a könyvtári katalógusokban és katalógizáláskor felmerülő fogalom.

Még egy fogalom meghatározást iktatunk ide (fordításban, de az „authority”-szakkifejezéseket angolul átveve; [4]). Ez talán bizonyítja, hogy nem felesleges, ha magunk próbálkozunk sikerültebb definíciókkal:

„Az authority control megállapodás szerinti (egységesített) besorolási adatok authority record-jainak készítését, az authority recordok és a bibliográfiai rekordok összekapcsolását és egy authority system karbantartását és értékelését jelenti.”

Ennyi magyarázkodás után a következő meghatározásokat javaslom az authority control-ra és „rokonaira” egyelőre angol „nevükön”:

authority control – az információkereső rendszerek keresési ismérveinek (besorolási adatainak) formai egységesítése, egyetlen, egyértelmű ismérv (adat) kiválasztásával egyetlen objektum (személy, testület, tárgy, időbeli, térbeli jelenség vagy egyéb fogalom) megnevezésére, a tárolt információk és az információkeresési kérdések leírásakor;

authority data – az authority control során kiválasztott egységes keresési ismérv (besorolási adat);

authority record – az egységes besorolási adatot, annak az egységestől eltérő formai változatait, a szükséges magyarázatokat és kiegészítéseket tartalmazó adategyüttes (tétel);

authority fájl – az authority record-ok rendezett tára;

authority work – az authority control kváziszinonimája: az authority control során (érdekében) végzett munka;

authority system – az egységes besorolási adatokat kezelő rendszer.

Magyar terminológia

Jegyzetem terminológiai részéből még hátravan, hogy javaslatokat tegyek megfelelő magyar kifejezésekre. Lehet, hogy e javaslatok a könyvtárakon kívüli információkeresési szövegekben rövid életűek lesznek, vagy egyáltalán nem nyernek polgárjogot. Ennek oka nemcsak nyelvünk – különösen pedig a számítástechnikával kapcsolatos szaknyelvünk – közvetlen és közvetett (magyar szavak és szókapcsolatok torzulását eredményező) angol fertőzősége lehet, hanem az is, hogy a javasolt kifejezések talán túlságosan „könyvtárizúnek” tűnnek. Mindenesetre használhatónak vélem őket, amíg nincs jobb. Az authority pedig sem autoriti-ként, sem otoriti-ként ejtve nem jobb, nem is beszélve az authority-ről (így, ty-vel), amit már szintén hallottam. Javaslataim:

authority control – *besorolási adatok egységesítése*.

Tudom: hosszú, de hát mit tegyünk? Nyelvünk és nyelvi lelkületünk sokkal pontosabb, mint az angolszászoké, de bonyolultabb is. Lehetne még: keresési

ismérvek egységesítése, keresőszavak egységesítése, vagy ezek bármelyikének szabályozása, amelyek egyike sem lenne jobb;

authority data – *egységes besorolási adat*,

ami lehetne még: egységes(itett) keresési ismerv, kereső szó, kereső fogalom. Ezek sem lennének azonban jobbak;

authority record – *besorolási rekord*,

amivel kapcsolatban jogos lehet a kérdés: miért nem különböztetjük meg a gépi besorolási rekord-ot és a megjelenített besorolási tétel-t. Nos egyrészt azért, mert a "besorolási tétel" kifejezés már "foglalt" valamely bibliográfiai tétel besorolási adatainak összességére, és így csak "besorolási adat-tétel"-ről beszélhetnénk. Másrészt azonban úgysem menekülhetünk meg online korszakunkban attól, hogy a "rekord" használatos fogalmának jelentéstartománya bővül, a tételé pedig szűkül. Felróható lenne az "egységesített" szó elhagyása is. Ebben az összefüggésben azonban használata már szószaporítás lenne;

authority file – *besorolási adattár*;

authority work – *besorolási adatok egységesítése*,

vagyis az *authority control* szinonimája; e kettő megkülönböztetése úgyis inkább angolszász pontatlanság, mint szükséges terminológiai eljárás;

authority system – *besorolási adat-rendszer*,

ami nem nagyon helyes, hiszen nem az adatok rendszeréről, hanem az adatok egységesítésének, illetve az egységesített adatok használatának rendszeréről van szó, de minden ilyesmi szerfelett bonyolult lenne, arról nem is szólva, hogy a gyakorlatban ez az "authority system" fogalom nyugodtan mellőzhető, vagy szintén az *authority control* megfelelőjével, a "besorolási adatok egységesítése"-vel helyettesíthető.

A besorolási adattár használata

A terminológiai séták kies mezejéről visszatérve a gyakorlat rögzös útjaira, még a használat ismertetése előtt néhány szót a besorolási rekord – elvben már említett – szerkezetéről. Egy ilyen rekord sematikusán kb. így ábrázolható:

KKKKKKKKKKKKKKKKKKKKKKKKKKKKKKKKKKK
 NV1NV1NV1NV1NV1NV1NV1NV1NV1NV1NV1NV1NV1NV1
 NV2NV2NV2NV2NV2NV2NV2NV2NV2NV2NV2NV2NV2NV2
 NVnNVnNVnNVnNVnNVnNVnNVnNVnNVnNVnNVnNVnNVn
 MEU1MEU1MEU1MEU1MEU1MEU1MEU1MEU1MEU1
 MEU2MEU2MEU2MEU2MEU2MEU2MEU2MEU2MEU2
 MEUnMEUnMEUnMEUnMEUnMEUnMEUnMEUnMEUnMEUn
 ÁMUÁMUÁMUÁMUÁMUÁMUÁMUÁMUÁMUÁMUÁMUÁMUÁMUÁMU
 FFFFFFFF
 DDDDDDDDDDDDDDD
 BTA;BTA;BTA;BTA;BTA;BTA;BTA;BTA;

ahol:

K – a besorolási adat egységes (kitüntetett) névalakja, amely a kitüntetett névalak elsődleges (rendszoértékű) elemén (elemein)

kívül egyéb névelemeket, és – az azonos formájú, más nevektől való megkülönböztetés érdekében – kiegészítő adatokat is tartalmazhat;

NVx – névváltozat, amely az adott objektum (személy, testület stb.) megnevezésére használatos, a kitüntetett névalakhoz esetleg hasonló szerkezetű, de eltérő név ("lásd" utaló);

MEUx – a kitüntetett névalakkal megjelölt objektum módosult, előbbi vagy utóbbi megnevezése ("lásd még" vagy "előbb-utóbb" utaló);

ÁMU – a kitüntetett névalakhoz kapcsolódó más névalakok vagy más hozzáférési lehetőség leírása, feltételekkel, magyarázatokkal ellátva (általános, magyarázatos utaló második fele);

F – forrás (a besorolási rekordot létrehozó könyvtár vagy személy azonosító kódja, jele és/vagy a besorolási rekord forrását képező adattár azonosító kódja, jele);

D – a besorolási rekord létrehozásának kelte (dátuma);

BTA – a besorolási rekord tárgyát képező objektum nevét tartalmazó bibliográfiai rekord(ok) azonosítója(i);

1,2,n – az illető adatfajta előfordulásának számlálója (x).

A fenti ábrázolásból (a természetes nyelvű példát lásd a függelékben) is világos, hogy a besorolási rekord minden, egy-egy objektumra vonatkozó, a katalógus (információkereső rendszer) szempontjából számottevő adatot tartalmaz. Egyéb adatai is lehetnek, pl. jegyzetek, magyarázatok. Gyakorlati alkalmazásának területei az alkalmazott technikai megoldástól is függően:

- az információkereső rendszer (katalógus) összeállítója által ismert (vélelmezett) kitüntetett névalak "igazolása" (verifikálása);
- az a) alatt említett összeállító elvezetése az általa ismert, nem kitüntetettnek minősített névalaktól a kitüntetett névalakhoz;
- az összeállító tájékoztatása arról, hogy korábban (lehetőség szerint keltezéssel meghatározott időpontig) a szóban forgó objektumot másképp hívták, vagy később (lehetőleg hasonlóan meghatározott időponttól) másképp hívják;
- "lásd", "lásd még" típusú és magyarázatos utalók "gyártása", cédula vagy lista (jegyzék, kötet, COM) típusú katalógusok céljaira;
- a besorolási adatról esetleges további részleteket tartalmazó források megjelölése;
- annak megjelölése, hogy mely bibliográfiai tételeknek van köztük a szóban forgó besorolási adathoz.

A használat szervezésétől, szabályaitól és technikájától függ, hogy e funkciók/lehetőségek érvényesülnek-e, és hogyan érvényesülnek.

E használat – szabályozása szempontjából – lehet kötelező vagy fakultatív. Mind a kettőre látunk

példát a jelenlegi gyakorlatban, nagy, általában több, vagy éppenséggel igen sok résztvevővel működő – pl. osztott katalogizálási – rendszerekben.

Első látásra úgy vélhetnők, hogy a fakultatív használat értelmetlen. Ez azonban csak a látszat. Példaként hadd hivatkozzunk arra, hogy a tárgykör szerinti keresésnél a teaurusz használatának akkor is van haszna, ha "szabad szövegszavas" keresést végzünk, és nem csak akkor, ha a tárolt információkat teaurusszal (ugyanazzal a teaurusszal) indexelték. A teaurusz ugyanis elvezet az általunk ismert kifejezéstől a különféle szinonimákhoz és más rokon fogalmakhoz (kifejezésekhez). A besorolási adattár ugyanígy elvezet az általunk ismert névalaktól (legyen az kitüntetett névalak, névváltozat, előzmény vagy folytatás) az összes többi névalakhoz, köztük ahhoz, amit a katalogizáló használt.

A kötelező használathoz nem szükséges bővebb kommentár. Ilyenkor a rendszer azt írja elő, hogy már katalogizáláskor mindenki használja a besorolási adattárat, méghozzá abból a célból, hogy a besorolási adat saját ismeretekből, vagy bármely más forrásból származó alakja helyett a kitüntetett névalakot alkalmazza. Következésképpen kereséskor (a kérdés "indexelésekör") is ugyanígy kell eljárunk: az általunk ismert formát a kitüntetett névalakra kell "lefordítanunk".

A *használat technikája* lehet autonóm, független (offline) vagy kapcsolt (online). Az autonóm használat esetében a besorolási adattár – gépi vagy megjelenített, nyomtatott – segédletként használatos; nem kapcsolódik össze magával a katalógussal (a bibliográfiai adattárral). Ennek megfelelően a besorolási adattár besorolási rekordja nem is tartalmazza az illető besorolási adattal "ellátott" bibliográfiai tételek azonosítóit (a fenti jelölés szerint BTA).

A kapcsolt használat esetén a rendszer maga javítja ki a használó gyakorlatát. A besorolási adatok egységesítésének (authority control) "hatálya alá vont", a feldolgozó által meghatározott adatot ui. összehasonlítja a hiteles besorolási adatok tárának adott állományával. Ha a feldolgozó által meghatározott névalakot megtalálja a kitüntetett névalakok között, akkor "jóváhagyja" és a bibliográfiai tétel azonosítóját "ráakasztja" a besorolási rekord megfelelő adatelemére. Ha a feldolgozó által meghatározott névalakot nem a kitüntetett névalakok között találja meg, hanem névváltozatként, akkor automatikusan "kicseréli" a kitüntetett névalakra és egyébként az előbbiekkal azonosan jár el. Végül, ha a feldolgozó által adott névalakot "sehol sem találja", új besorolási rekordot készít, amelynek – legalábbis egyelőre – ez az alak lesz a kitüntetett névalakja, és/vagy jelzi (listázza) a rendszer kezelőinek a felmerült új névalakot. Ennek alapján vizsgálódásokat lehet végezni, és hiba esetén be lehet avatkozni.

Az ember azt hinné, hogy az utóbbi, automatizált, kapcsolt változatnak csak előnyei vannak. Ez igaz is, ha a rendszer egyidejűleg biztosítani tudja a besorolási adattár(ak) ellenőrzését, karbantartását, szer-

kesztését, tehát a fent említett "beavatkozást". Ha erre nem képes, az adattár viszonylag gyorsan "elszemetededik".

Az említett használati módok mellett a besorolási adattárnak mind online, mind offline használat esetén funkciója (lehet), hogy előállítsa a besorolási adatokkal kapcsolatos utaló rekordokat (tételeket), mind cédulakatalógus, mind más, offline (COM, kötet-)katalógusok vagy szolgáltatások céljaira. Ezek aztán kerülhetnek magába a katalógusba, vagy a teljes, kinyomtatott besorolási adattár (besorolási adatkatalógus) részét képezhetik.

Az alkalmazási területtől függően a besorolási adattár funkciói (nem a lényegét, hanem a konkrét használatot illetően) módosulhatnak. Így például a gépi rendszerben tárolt teaurusz mint besorolási adattár a szemantikai relációk beépülésével és – adott esetekben – automatikus nyomon követésével szélesebb körű funkciót láthat el, mint a hagyományos besorolási adattár puszta szinonimaszabályozása, -kiváltása. Az osztályozó jelzetek (pl. az ETO) jelzeteinek besorolási adattára "névváltozatként" tartalmazhatja az ETO-jelzetek természetes nyelvű megfelelőit és a rendszer nem hierarchikus utalásait is. Az ilyen besorolási adattár egyesíti az ETO mutatóját és – online, kapcsolt használat esetén – az ETO-jelzetek szerinti keresőrendszert.

E sajátos alkalmazások ismereténél lényegesebb kérdés az, amire bevezetőben utaltunk: vajon a számítógépek alkalmazása és különösen az online katalógusok feleslegessé vagy fokozottan szükségessé teszik-e a besorolási adatok egységesítését, a besorolási adattárak létét?

A teauruszok és osztályozó rendszerek vagy a szabad szövegszavas információkeresés széles körű, de nagyon is merev szembeállítását, illetve a kontrollált szótárak és a szabad szövegszavas keresés összeházasítását bízunk azokra, akik ezzel foglalkoznak. Azt azonban megállapíthatjuk, hogy a kontrollált szótáras gépi információkeresésnek szükségszerű vagy legalábbis kívánatos, a használatot elősegítő velejárója a géppel olvasható és kezelhető besorolási adattárak léte.

Ennél lényegesebb, abszolút követelménynek tekinthető azonban a leíró katalógusok besorolási adattárának létrehozása és használata. A számítógép adta lehetőségek (pl. a nevek szavankénti kereshetősége) nem feleslegessé, hanem fokozottan eredményessé teszik a besorolási adatok egységesítését.

Függelék

Fiktív példa a testületi nevek beszerzési rekordjára

(Az általunk alkalmazott adattípus-jelek helyett a valódi rendszerben hívőjeleket és egyéb mező/almező azonosítókat alkalmaznak)

K Országos Műszaki Könyvtár és Dokumentációs Központ
 NV OMKDK
 NV Műszaki Könyvtár és Dokumentációs Központ [Országos]
 MEU Előbb: Országos Műszaki Könyvtár, 1960-ig
 MEU Utóbb: Országos Műszaki Információs Központ és Könyvtár, 1980-tól
 ÁMU Egyes, önálló nevet használó szervezeti egységeit lásd saját nevük alatt: pl. Budapesti Francia Műszaki és Tudományos Tájékoztató Központ, Központi Kutatásnyilvántartás, Műszaki Filmtájékoztató Központ, Országos Fordításnyilvántartás
 F OMK saját adat
 D 1979-12-14
 BTA 1224, 6542, 7327

Irodalom

- [1] GRADY, A. M.: Online maintenance features of authority files: survey of vendors and in-house systems. = Information Technology and Libraries, 7. köt. 1. sz. 1988. p. 51–56.
- [2] BAER, N. L.–JOHNSON, K. E.: The state of authority. = Information Technology and Libraries, 7. köt. 2. sz. 1988. p. 139–153.
- [3] KONDOR Imréné: Az authority fájlok az osztott katalógizálási projekt keretében. – Budapest, 1989. Kézirat. 30. p.
- [4] BURGER, R. H.: Authority work: the creation, use, maintenance and evaluation of authority records and files. – Littleton, Colo.: Libraries Unlimited, 1985. p. 10.

Beérkezett: 1990. I. 10-én.

Konferencia

A Csehszlovák Tudományos-Műszaki Társaság, a Tudományos-Műszaki Információ Bizottsága,
 a Csehszlovák Tudományos-Műszaki Társaság Technika Háza
 Prágában

1990. október 2. és 4. között megrendezi az

INFORMÁCIÓ '90

nemzetközi konferenciát.

A konferencia célja:

Tapasztalatcsere

- ▶ a nemzetközi és országos tudományos-műszaki információs rendszerek fejlődésének eredményeiről,
- ▶ az információszolgáltatás jogi és gazdasági kérdéseiről,
- ▶ a korszerű információs technológiák alkalmazásáról.

A konferencia **munkanyelve**: cseh, szlovák, orosz és angol (szinkrontolmácsolást biztosítunk).

A szervezőbizottság címe:

Dum techniky NTO
 ing. Jiří Král
 ul. Gorkého 24.
 ČSSR – 112 82 Praha 1

Az érdeklődőknek információt nyújt az OMIKK nemzetközi és koordinációs osztálya:

1088 Budapest VIII., Múzeum u. 17.
 Tel.: 138-2875
 138-4803